

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 87.092 van 9 mei 2000

A. 89.701/VIII-1681

In zake : **BLANPAIN** Vincent,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric GILLET en Mr. Luc DÉPRE, advocaten,
Brand Whitlocklaan 30
1200 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Rusen ERGEC, advocaat,
Woluwedal 20
1932 Sint-Stevens-Woluwe.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER, RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,

Gezien de op 22 februari 2000 ingestelde vordering, waarbij Vincent BLANPAIN de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het koninklijk besluit van 13 december 1999, waarbij Pierre REYNAERT, directeur bij de buitendiensten van het directoraat-generaal Strafinrichtingen, met ingang van 1 november 1998 door verhoging in graad bevorderd wordt tot regionaal directeur bij de buitendiensten van het directoraat-generaal Rechterlijke Organisatie - dienst Justitiehuisen;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van diezelfde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 30 maart 2000 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 5 mei 2000;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. DEPRE, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. ERGEC, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HENSENNE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

1. Bij een brief van 6 oktober 1998 deelt de secretaris-generaal van het Ministerie van Justitie mee dat een aantal betrekkingen van sociaal arbeidsinspecteur-directeur (rang 13) vacant zijn. Er is een vacante betrekking in Antwerpen, Gent, Bergen, Luik en twee in Brussel.

Bij die brief is een beschrijving gevoegd van het profiel voor de vacante betrekkingen. In die beschrijving van vier pagina's wordt de "algemene doelstelling" die nagestreefd moet worden, als volgt omschreven :

“ Per hof van beroep is de sociaal arbeidsinspecteur-directeur verantwoordelijk voor de verschillende justitiehuisen van het rechtsgebied. Per taalrol wordt een sociaal arbeidsinspecteur-directeur aangeduid voor de coördinatie van de werking van alle justitiehuisen van het taalgebied. De sociaal arbeidsinspecteur-directeur werkt onder het gezag van de algemene directie van het DGRO.

De sociaal arbeidsinspecteur-directeur waakt erover dat de algemene en specifieke opdrachten van de justitiehuisen die onder zijn bevoegdheid vallen gerealiseerd worden. Hij waakt er over dat de justitiehuisen voldoende kansen

krijgen om in te spelen op regionale behoeften en mogelijkheden, binnen gemeenschappelijk uitgetekende beleidslijnen inzake te realiseren inhoudelijke, methodologische, deontologische aspecten van de justitiehuizen. Hij bewaakt de permanente ondersteuning en vorming.

Samenwerking en dialoog met allerlei diensten, binnen en buiten justitie, is een belangrijke voorwaarde om de opdrachten van de justitiehuizen te realiseren. Dit houdt o.a. in coördinatie van het versnipperde werkveld en van de verschillende beleidsniveaus. Het realiseren van de doelstellingen van de justitiehuizen vanuit de cultuur van een openbare dienst kan niet zonder een geest van openheid, van overleg, van toegankelijkheid en creativiteit... Het justitiehuis moet een platform zijn waar vragen, bedenkingen, voorstellen en adviezen kunnen uitgewisseld en actief een oplossing krijgen. Het vormt een kanaal waar informatie omtrent het justitieel beleid, het veiligheidsbeleid en het welzijnsbeleid kan uitgewisseld worden, lacunes kunnen gesignaleerd worden en oplossingen bedacht.

De sociaal arbeidsinspecteur-directeur waakt erover dat de algemene doelstellingen gerealiseerd worden. Hij zorgt voor de nodige ondersteuning van de directeur en het werkveld opdat de basisvoorwaarden voor de realisering van de doelstellingen aanwezig zijn. Hij signaleert lacunes waar nodig en stelt de nodige oplossingen voor.

Naast de algemene opdrachten dient de sociaal arbeidsinspecteur-directeur te waken over de specifieke opdrachten van het justitiehuis. De dader, het slachtoffer, de burger hebben recht op een correcte en gelijke behandeling. Een humane aanpak, een correcte dienstverlening veronderstellen een bewaking van de methodologische en deontologische aanpak. Een geschikte organisatiecultuur en -structuur, voldoende specifieke vorming en ondersteuning, regelmatige functioneringsgesprekken zijn elementen die een geschikte werkomgeving ondersteunen.”

In de beschrijving worden vervolgens de partners opgesomd met wie overleg moet worden gepleegd, de basistaken van de sociaal arbeidsinspecteur-directeur omschreven, alsook de vereiste kennis en bevoegdheden. Ten slotte wordt daarin als volgt verwoord welke “attitude” van de betrokken ambtenaren wordt verwacht :

- “
- Nadenken over het eigen profiel en de opdracht, openstaan voor samenwerking en overleg
 - Bereid zijn actief deel te nemen aan verschillende vormen van maatschappelijk debat
 - Respect voor en openheid naar anderen, actieve luisterbereidheid en empathisch vermogen hebben
 - Een dynamische, observerende en kritische geest hebben, stressbestendig en soepel zijn
 - Blijk geven van intellectuele nieuwsgierigheid en van bereidheid tot permanente vorming
 - Deontologisch handelen en beroepsmatig verantwoord omgaan met mensen en gegevens, rekening houdend met waarden en normen eigen aan de functie
 - Zin hebben voor verantwoordelijkheid, eerlijkheid, integriteit en discretie
 - Een aangepaste houding en gedrag hebben, op elk moment en tegenover elke instantie, tegenover ieder persoon”.

2. Op 19 oktober 1998 solliciteert verzoeker voor de vacante betrekkingen te Brussel en te Bergen.

3. Philippe REYNAERT stelt zich op 20 oktober 1998 kandidaat voor de vacante betrekking te Bergen, en bijkomend voor die te Brussel.

4. Op 30 oktober 1998 komt de directieraad van het Ministerie van Justitie bijeen. Voor iedere vacante betrekking maakt hij shortlists op, waarop de kandidaten die niet voldoen aan de voorwaarden om te worden bevorderd, alsook diegenen die niet beantwoorden aan het vereiste profiel geschrapt zijn.

Daarop wordt het woord gegeven aan Mevr. VANDESTEENE. In de notulen worden haar woorden weergegeven als volgt :

“ Alvorens het profiel van de arbeidsinspecteur-directeur te schetsen wenst zij enige toelichting te geven bij de nieuwe organisatie van het parajustitieel extra-muros werk.

Dit jaar en ook de komende twee jaar wordt per gerechtelijk arrondissement een justitiehuis geopend. In die justitiehuisen zullen de deeldomeinen van het parajustitieel werk, zoals probatie, vrijheid onder voorwaarden, voorwaardelijke invrijheidstelling, civielrechtelijke opdrachten, bemiddeling en zomeer moeten worden samengebracht. De justitieassistenten zullen vanuit de justitiehuisen in die verschillende domeinen de basisopdrachten uitvoeren: met name informatieverstrekking, enquêtering, toezicht, maatschappelijke begeleiding, bemiddeling en slachtofferonthaal.

Daarnaast moeten de justitiehuisen een aantal algemene doelstellingen realiseren die moeten resulteren in een meer efficiënte, toegankelijke en humane justitie. Hierin ligt volgens mevrouw Vandesteene precies hun meerwaarde. De justitiehuisen moeten een plaats van dialoog zijn tussen de verschillende actoren - zijnde professionelen, burgers, daders en slachtoffers, de alternatieve sanctionering bevorderen en een coördinerende rol spelen binnen de justitiële hulpverleningssector. De ministerraad heeft dit omschreven als een kruispuntfunctie.

Per Hof van Beroep zal een regionaal directeur, thans nog arbeidsinspecteur genoemd, verantwoordelijk zijn voor de arrondissementale justitiehuisen binnen zijn ressort. De regionale directeurs zullen moeten toezien op de goede werking van de justitiehuisen en op de realisatie van de doelstellingen. Zij hebben naar de justitiehuisen toe een leidinggevende, een ondersteunende, een coördinerende en controlerende opdracht te vervullen. Zij moeten bovendien instaan voor het overleg met de Procureur-generaal van het rechtsgebied.

Binnen het vooropgestelde profiel van de regionaal directeur zoals dat is medegedeeld aan de kandidaten wenst mevrouw Vandesteene een aantal accenten te leggen die volgens haar van bijzonder belang zijn in de opstartfase. Nogal wat samenwerkingspartners, en hiermee bedoelt de directeur-generaal ondermeer de magistratuur, de balie, de bestuurlijke overheden, de OCMW's en de hulpverleningsorganismen, zien de komst van de justitiehuisen met argwaan en scepticisme tegemoet. Het is volgens haar dan ook in deze opstartfase van groot belang dat de leidinggevende functies binnen de organisatie bekleed worden door diplomatische en contactvaardige personen die maturiteit en gezag uitstralen en die met conflicten kunnen omgaan. Zij moeten de organisatie op hoog niveau kunnen vertegenwoordigen en moeten voorbereid zijn deel te nemen aan verschillende vormen van maatschappelijk debat.

Een goede kennis van het werkveld en van de structuren waarmee moet samengewerkt worden is volgens mevrouw Vandesteene dan ook zeker in deze eerste fase belangrijk evenals dynamisme, creativiteit en zin voor initiatief.”

5. De directieraad onderzoekt de sollicitaties voor de betrekkingen die uitsluitend aan Nederlandstalige ambtenaren kunnen worden toegewezen. Eén kandidatuur wordt niet-ontvankelijk verklaard. De naam van een andere kandidaat wordt niet opgenomen in de shortlists voor de betrekkingen te Antwerpen, te Gent en te Brussel, omdat hij niet beantwoordt aan het opgelegde profiel.

6. Directeur-generaal VAN BELLE draagt vervolgens de kandidaten van de Franse taalrol voor. Over verzoeker en over Philippe REYNAERT zegt hij het volgende :

“ **Vincent BLANPAIN**

De heer Blanpain is 48 jaar oud. Op 1 oktober 1978 is hij tot adjunct-directeur benoemd. In die hoedanigheid was hij achtereenvolgens werkzaam te St. Gillis, Doornik, St. Gillis en Vorst.

Gedurende zijn verblijf in Vorst was hij in '87 voorwerp van een terechtwijzing. Vervolgens heeft hij loopbaanonderbreking genomen vanaf 1.09.90 tot 17.01.92.

Hij was adjunct te Nivelles en te Marneffe en vanaf 11.03.96 was hij inrichtingshoofd te Huy tot 31.05.98.

Op 31.05.98 is de heer Van Belle verplicht geweest om hem van zijn functie te ontheffen omwille van een volledige breuk met het personeel van de gevangenissen en dit na een lange periode van incidenten en stakingen.

Reeds gedurende zijn verblijf in de vele gevangenissen als adjunct hebben zich dergelijke feiten voorgedaan : ofwel had de heer Blanpain problemen met het bewakend personeel ofwel had hij problemen met zijn collega's.

De heer Van Belle verwijst hierbij naar Doornik, Vorst, St. Gillis en Marneffe. De heer Van Belle meent persoonlijk ervaren te hebben dat de heer Blanpain, alhoewel blijk gevend van een goede intelligentie en gedegen dossierkennis, niet bij machte is om leiding te geven aan een inrichting.

De problemen die hij stelt op het gebied van communicatie en relatie tot zijn medewerkers en collegae zijn onoverkomelijk. Zijn verleden en zijn dienststaat bewijzen dit volgens de directeur-generaal ten volle. Hij is dan ook van mening dat hij niet beantwoordt aan het vooropgestelde profiel.

Pierre REYNAERT

De heer Reynaert is 38 jaar en in dienst als adjunct-directeur sedert 1986.

Hij was achtereenvolgens werkzaam in de gevangenis te Namur, Mons en Nivelles.

De heer Reynaert is jurist en criminoloog en is wetenschappelijk medewerker aan de U.C.L.

Bij de administratie is hij bekend als een getalenteerde medewerker met een grote sociale interesse en bewogenheid. Zijn activiteiten hebben zich dan ook steeds gesitueerd in het werken met gedetineerden en het uitwerken van de regimes en sociale reïntegratie.

Voor het ogenblik is hij belast met het op punt stellen van het regime voor de gedetineerden in de nieuwe gevangenis te Nivelles.

De heer Van Belle meent dat hij zeker kan beantwoorden aan het profiel van inspecteur-directeur en over de nodige ervaring beschikt om de functie uit te oefenen.”

7. De directieraad verklaart de kandidatuur van Jean-Claude CARPENTIER niet-ontvankelijk, en vergelijkt vervolgens de aanspraken en verdiensten van de kandidaten voor de vacante betrekking te Bergen. Directeur-generaal VANDESTEENE “stelt voor de naam van de heer Blanpain niet op te nemen in de shortlist omdat hij volgens haar niet beantwoordt aan het vooropgestelde profiel. Zij is van mening dat hij problemen heeft om op een gepaste wijze zijn ideeën over te brengen aan mensen en aldus tekortschiet op het vlak van de leidinggevende kwaliteiten”. Nadat dat voorstel aangenomen is, rangschikt de directieraad unaniem Pierre REYNAERT als eerste en Patrick DERLEYN als tweede.

8. Voor de vacante betrekking te Luik wordt Claude MAROT, op voorstel van mevrouw VANDESTEENE, niet opgenomen in de shortlist.

9. Ten slotte onderzoekt de directieraad de sollicitaties van de kandidaten voor de vacante betrekking te Brussel, en neemt hij, op voorstel van directeur-generaal VANDESTEENE, verzoeker niet op in de shortlist om de reeds genoemde redenen. De directieraad rangschikt unaniem Annie DEVOS als eerste en Pierre REYNAERT als tweede.

10. Een ontwerp van koninklijk besluit tot bevordering van Pierre REYNAERT wordt ter ondertekening voorgelegd aan de Minister van Justitie. De procedure wordt geschorst omdat betrokkene gedagvaard is voor de correctionele rechtbank van Bergen. Op 2 september 1999 wordt hij door dat rechtscollege vrijgesproken.

11. Het bestreden besluit is gemotiveerd als volgt :

“ Gelet op het voorstel van de Directieraad van 30 oktober 1998 waarbij de kandidaat bij geheime stemming éénparig op de eerste plaats werd gerangschikt voor de vacante betrekking van regionaal directeur te Bergen;”

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, inzonderheid van de artikelen 56 tot 62, 75 en 80, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel, inzonderheid van de artikelen 1 tot 20, van het algemeen

rechtsbeginsel dat bestuurshandelingen gemotiveerd moeten worden, van het algemeen bestuursrechtelijk beginsel dat voorschrijft dat de aanspraken en verdiensten van de verschillende kandidaten voor een overheidsbetrekking vergeleken moeten worden, en van de algemene beginselen van evenredigheid en van goed beheer; dat verzoeker in een eerste onderdeel aanvoert dat de directieraad zijn kandidatuur “a priori en definitief heeft geweerd bij al zijn voordrachten”; dat hij van oordeel is dat “de stereotiepe beschrijving die de heer VAN BELLE heeft gegeven van (zijn) loopbaan onvermijdelijk fouten bevat en onvolledig is, met het opzet de directieraad op het verkeerde been te zetten”; dat hij directeur-generaal VAN BELLE verwijt dat hij noch de beoordeling “zeer goed” heeft vermeld die hem op 30 september 1988 is toegekend en die op 17 november 1998 nogmaals bevestigd is met 80%, noch zijn overgang, met ingang van 1 oktober 1992, naar het penitentiair schoolcentrum te Marneffe, “een uiterst positieve en constructieve ervaring, tijdens welke verzoeker geen enkel noemenswaardig probleem heeft gehad met één van de verschillende personeelscategorieën, (en die) geleid heeft tot zijn aanstelling als hoofd van de inrichting te Hoei op 1 april 1996”; dat hij aanvoert dat “over deze positieve gegevens, die bevestigd worden in een gunstige beoordeling van 4 november 1994 op de persoonskaart” met geen woord gerept is door directeur-generaal VAN BELLE “terwijl ze kunnen aantonen dat verzoeker over de nodige bekwaamheden beschikt om tot één van de vacante functies te worden bevorderd”; dat hij directeur-generaal VAN BELLE voorts verwijt verzwegen te hebben dat hij geslaagd is voor de wervingsexamens voor het ambt van assessor in de commissies voor voorwaardelijke invrijheidstelling, en hij bij koninklijk besluit van 22 februari 1999 in dat ambt van rang 13 is aangesteld; dat verzoeker het bovendien niet eens is met de wijze waarop directeur-generaal VAN BELLE de gebeurtenissen en stakingen die zich hebben voorgedaan in de gevangenis van Hoei, heeft voorgesteld, en besluit dat “de heer VAN BELLE de feiten waarvan hij relaas doet en waarbij hij nochtans persoonlijk betrokken is, bewust zodanig verdraait dat hij afbreuk doet aan de reputatie van verzoeker en bijgevolg aan diens kansen om tot de vacante betrekkingen bevorderd te worden”; dat verzoeker ten slotte het volgende stelt :

“ (...) wanneer je de uiteenzetting die de heer VAN BELLE op de vergadering van de directieraad van 30 oktober 1998 heeft gegeven over de loopbaan van verzoeker vergelijkt met de uiteenzetting die hij gegeven heeft op de directieraad van 17 december 1998, valt de gelijkenis tussen de beide teksten op, terwijl de twee ambten waarvoor verzoeker zich kandidaat had gesteld wezenlijk verschillend waren.
Met andere woorden, welke betrekking ook vacant is, de heer VAN BELLE heeft voor eens en voor altijd en zonder enige nuancering beslist dat verzoeker niet geschikt is. Het gaat hier om een vooraf opgebouwde motivering die de heer VAN BELLE aanwendt en zal blijven aanwenden om de kandidatuur van verzoeker voor ongeacht welke vacante leidinggevende betrekking (rang 13) systematisch af te breken”;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel oordeelt dat de directieraad gezien “de systematische wering van zijn kandidatuur” de aanspraken en verdiensten van de kandidaten niet vergeleken heeft; dat hij in een derde onderdeel opmerkt dat directeur-generaal VAN BELLE gewag heeft gemaakt van een terechtwijzing d.d. 1987, terwijl luidens artikel 80 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel geen rekening mag worden gehouden met een doorgehaalde tuchtstraf, inzonderheid bij de beoordeling van de aanspraken op een bevordering van een ambtenaar; dat verzoeker er in een vierde onderdeel op wijst dat hij sedert 1988 de beoordeling “zeer goed” geniet en die vermelding bevestigd is op 17 november 1998; dat hij opmerkt dat hij “beoordeeld is in de functie van hoofd van de inrichting te Hoei en hij zelfs een “uitstekend” heeft gekregen voor zijn kennis van de behandelde stof, zijn dienstvaardigheid ten aanzien van de cliënt, zijn begrip van de doelstellingen van de organisatie en zijn communicatievaardigheid”; dat verzoeker tot slot het volgende zegt :

“ Bijgevolg is verzoeker niet alleen geschikt om de vacante betrekkingen te vervullen, maar moet de bevordering bovendien bij voorrang aan hem worden toegekend.

De vraag rijst trouwens of sommige kandidaten die slechts de vermelding “goed” hebben gekregen, geen voorkeursbehandeling hebben gekregen ten aanzien van verzoeker”;

Overwegende dat er, zoals hierboven reeds is gezegd, in tempore non suspecto een profiel van de vacante functie is opgemaakt; dat directeur-generaal VANDESTEEENE de leden van de directieraad reeds vóór het onderzoek van de kandidaturen nogmaals heeft gewezen op de hoofdlijnen daarvan, waarbij ze de nadruk heeft gelegd op de vereiste omgangsbekwaamheden; dat zij voorgesteld heeft verzoeker niet op te nemen in de shortlist wegens de problemen die hij heeft in de omgang; dat ook andere kandidaten niet zijn opgenomen in de shortlists omdat ze niet aan het gestelde profiel beantwoordden; dat de beschrijving van de loopbaan van Pierre REYNAERT door directeur-generaal VAN BELLE niet vollediger was dan die van de loopbaan van verzoeker; dat laatstgenoemde niet betwist dat hij problemen in de omgang heeft gehad toen hij adjunct-directeur was van de strafinrichtingen van Sint-Gillis, Vorst en Doornik; dat de beweringen van verzoeker bovendien met geen enkel stuk worden gestaafd, zodat het eerste onderdeel van het middel bij deze stand van de procedure niet als ernstig kan worden beschouwd; dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten vergeleken zijn en besproken zijn voordat de shortlist is opgemaakt; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is; dat de verwijzing naar een doorgehaalde tuchtstraf tijdens de vergadering van de directieraad een schending vormt van artikel 80 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het

statuut van het rijkspersoneel; dat zulk een verwijzing de directieraad kan beïnvloeden wanneer hij de kandidatuur van de betrokkene voor een bevordering in een soort functie die vergelijkbaar is met die welke hij uitoefent, moet onderzoeken; dat dat hier niet het geval is; dat uit de notulen van de vergadering van de directieraad bovendien niet blijkt dat dat gegeven doorslaggevend zou zijn geweest, en niet het feit dat verzoeker problemen heeft in de omgang; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is; dat het, zoals vastgesteld is in arrest nr. 85.997 van 15 maart 2000, bij de huidige stand van de procedure overdreven lijkt te besluiten dat de evaluatie van verzoeker op onwettige wijze is gewijzigd, tenzij de beoordeling van een ambtenaar door een lid van de directieraad naar aanleiding van het onderzoek van zijn kandidatuur voor een bevordering verward wordt, zoals verzoeker lijkt te doen, met de evaluatie van diezelfde ambtenaar overeenkomstig de procedure zoals die is vastgesteld in het koninklijk besluit van 7 augustus 1939; dat verzoeker bovendien geenszins aantoont dat Pierre REYNAERT niet ook de beoordeling “zeer goed” heeft gekregen bij zijn evaluatie en hij dus bij voorrang benoemd diende te worden; dat het vierde onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van het beginsel van goed administratief beheer, voor zover het bestreden besluit dateert van 13 december 1999, terwijl de verwerende partij reeds sedert 1 november 1998 over alle gegevens beschikte die nodig waren om een beslissing te nemen; dat hij aanvoert dat “de vertraging bij het benoemen van de gekozen kandidaat door geen enkel bijzonder gegeven uit de bevorderingsprocedure kan worden verklaard”; dat hij stelt dat de bestuurlijke overheid steeds binnen een redelijke termijn moet optreden en daaruit afleidt dat “de verwerende partij bijgevolg de bevorderingsprocedure niet mocht verlengen, tenzij vereisten van de dienst daartoe noopten”;

Overwegende dat de benoemingsprocedure van Pierre REYNAERT geschorst is omdat de betrokkene gedagvaard was vóór de correctionele rechtbank van Bergen, die hem bij vonnis van 2 september 1999 heeft vrijgesproken; dat de procedure hervat is zodra gebleken is dat dat vonnis definitief was; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, die vervuld moeten zijn opdat de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan bevelen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op negen mei tweeduizend door :

De hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**